

Szindbád legújabb utazása...

- Krúdy Gyula emlékére -

Szindbád, a hajós nyugodt léptekkel igyekezett a Duna-partról a Mókus utca felé. Most éppen egyedül élt. Majmunka, a kedves, középkorú nő kiadta az útját. Egy táncosnő miatt. Szindbád érezte, tudta, hogy vétkezett. De mit tegyen? Ilyen volt. Szerette a nőket. Egy séta, szelíd kézfogás. Némán ülni valahol a temetőben. Hőesés közben nézni a csendes sírokat, melyek alatt asszonyok, férfiak rejtőznek. Figyelni az alkonyi árnyakat, melyek a kopasz fűzek alatt tovalebbennek...

Igen, Szindbád ilyenkor úgy érezte, hogy érdemes élni. Ezekért a pillanatokért. A mosolyért, mely egy tovatűnő arcra felé suhant. Az ablakok mélyéből - a homályból - halk zene szólt. Zongora elhaló akkordjai... Egy szomorú melódia. A kéz, amely játszott, tegnap még őt ölelte.

A Mókus utca most is olyan volt, mint akkor régen, amikor az Író arra járt. Az Író, Szindbád atyai jó barátja, testi-lelki cimborája. Ő fogta Szindbád kezét, ha asszonyok haját simogatta. Az Író irányította lépteit, intézte el: mikor, hová utazzon... Együtt ültek a Kéhli vendéglő asztalánál és itták a bort. és együtt kanalazták Majmunka konyhájában a finom, aranyló színű húslevest... Íze még most is Szindbád szájában volt.

A Kéhli asztalán gyertyák égtek. Megannyi lobogó-lángoló kandeláber. A magas támlájú székeken idegenek ültek. Ismeretlen arcok, soha nem látott figurák... Szindbád nem ismerte őket. Leült az első székre. Várt. A falon koszorú, a színes szalagon aranyló betűk. Emlékezés. Valaki beszélt. Az Íróról - testi-lelki jó barátáról. Szindbád elérzékenyült. Milyen jó az emlékezés. Egy régi barát-ra, az Aranykéz utcai szép napokra, a nőkre, akiket már régen elfelejtett... Valaki egy könyvet szorongatott a hóna alatt, borítóján az Író arcképe. Mintha mosolyogna rá. És halkán mondaná: Szindbád, még nem késő! Hajózz tovább! Hisz tudod, én írtalak...

Szindbád némán bölintott, aztán elindult a kijárat felé. Senki sem vette észre, hogy eltűnt az éjszakában. Talán még várt reá egy utolsó utazás, egy végső nagy kaland... Egy lány, akinek a csókja mámorító volt, mint a legtüzesebb bor - és akinek mosolyától Szindbád szíve - ha nem is hevesen -, de egy kicsit még megdobbant...